

[Rytter.]

at de andre skal straffes. Jeg tror ikke, at man vil kunne straffe os, jeg imødeser det i hvert Fald med stor Ro, men det støder mig, at vi overhovedet ikke skal undersøges. Vi har været med til at faa disse Mennesker med til det eller dog gjort, hvad vi kunde, for at de skulde opfatte Handlingen som noget, de blev opfordret til. For det tyske Mindretal foreligger der yderligere det, at de gik med af moralsk Samvittighedstvang, om jeg saa maa sige, fordi de betragtede Tyskland som deres Fædreland. De var danske Statsborgere, men nogle af dem var indlemmet mod deres Vilje. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Malchau: lad os tænke os Danske, som i en lignende Situation udførte en lignende Handling i Udlandet, altsaa dansksindede Danske — nu kan en saadan Situation vanskeligt forekomme, da vi ikke er saa store, at vi kan besætte et andet Land — saa vilde vi jo være vigtige af de Danske, der opførte sig paa samme Maade, som Tyskerne her har gjort; det tror jeg man vilde have været. Derfor støder det mig, at man her vil dømme.

Det ærede Medlem Hr. Malchau syntes, at det var godt, at der havde dannet sig en Praksis, før man nu kom med Lovforslaget, og det ærede Medlem Hr. P. Korsgaard sagde, at vi skulde følge den gamle Straffelov og kun benytte Straffelovstillægget, naar det drejede sig om Tilfælde, der ikke faldt ind under Borgerlig Straffelov, hvilket efter hans Opfattelse var den tidligere Justitsministers Tankegang. Ja, det er rigtigt. Det var den tidligere Justitsministers Tankegang, saa længe han var her i Rigsdagen. Naar han stod her i Rigsdagen, var hans Tankegang, at de store Forbrydelser skulde paadømmes efter Straffelovstillægget og de mindre efter den almindelige borgerlige Straffelov. Men saa snart Justitsministeren gik ud af Rigsdagen og kom over til Rigsadvokaten, var hans Stilling en anden, saa kom han ikke som den, der var højeste Anklagemyndighed, saa henvendte han sig, som han siger, til den højeste Anklagemyndighed og drøftede Spørgsmaalet med ham, og saa kom der fire og en halv Maaned efter de Retningslinier, som vi efter min Mening burde have haft omgaaende. Deri ser jeg et Tegn paa, at vi har været ude at svømme; vi trængte til en Mand paa Kommandobroen, men vi havde ikke den Mand paa Kommandobroen, og det er Grunden til, at vi har været ude i den Galeanstalt juridisk set, der har været talt saa meget om. Selv inden for Anklagemyndigheden var der Strid mellem de overordnede og underordnede; de under-

ordnede gik efter det, som Ministeren havde sagt offentligt, det troede de jo paa; men paa en eller anden Maade var det altsaa blevet omvendt senere. Det kunde selvfølgelig ikke blive ved. Men stadig væk var der denne Konflikt, og naar der har været det, saa er det jeg siger, at der er begaaet Fejl; saa kan man strides om, hvorvidt Fejlen er hos den tidligere Justitsminister, saaledes som jeg mener — det ærede Medlem Hr. Steincke mener det maaske ikke —, eller om den er hos Domstolene, som jeg vil fritage.

Det ærede Medlem Hr. Lannung var ogsaa inde paa dette Spørgsmaal, men jeg er ikke ganske enig med ham. For hvis der var blevet givet Domstolene nogen Vejledning, ved at der var kommet en Højesteretsafgørelse, havde de haft en Rettesnor, men her var Situationen, at Sagerne kom ud til Dommerne; de sad enkeltvis og kunde ikke diskutere dem med andre, og saa gik de stift efter Loven. Jeg vilde have ønsket, de havde sagt, at Rigsadvokaten eller Ministeren skulde staa for Stødet, og havde sagt: vi vil ikke dømme efter denne Lov, vi hæver Sagen eller frifinder; anlæg Sag ifølge den almindelige Straffelov, saa skal vi dømme. Men det er for meget forlangt, at en enkelt Mand skal gøre det. Vi har tidligere talt om det vedrørende Kommunistloven, at et saadant Ansvar for den enkelte Dommer er for tungt. Hvis vi havde faaet en Afgørelse fra Højesteret, havde Situationen været en anden, men den fik vi først 5—6 Maaned senere. Hvorfor? Fordi den daværende Minister ikke sørgede for, hvad der havde været hans Pligt, at disse tvivlsomme Sager blev appelleret til Højesteret, saa at man havde faaet en Rettesnor. Det skete ikke. Den paagældende Part kunde ikke selv gøre det, for der var sørget for i Lovgivningen, at der ikke kunde appelleres.

Det var altsaa Situationen, at Sagerne ikke kom for Højesteret, og derfor maa jeg stadig væk fastholde, at der efter min Mening er begaaet Fejl, og jeg skal gerne opfordre os alle sammen til at indrømme, at der er blevet begaaet Fejl. Saa kan vi strides om, hvor Fejlen ligger. Vi maa se, om vi ikke kan finde en Løsning paa en eller anden Maade. Lad alle os virke, hvor vi kender til Forholdene, for en mere almindelig Benaadning gennem Amnesti.

Steincke: Det er en meget vanskelig Situation, det ærede Medlem Hr. Rytter sætter mig i, idet det er mig umuligt at gaa ind paa alle de Angrebspunkter, det ærede Medlem har over for den forhenværende Justitsminister. Men jeg maa dog sige, at